

THE CONSECRATION OF BISHOP ANTONY

October 5 and 6, 1985 in South Bound Brook, New Jersey, entered the historical annals of our Ukrainian Autocephalous Orthodox Church as a singular event in the Church's life. These days witnessed an increase in the number of bishops for our Church via the Consecration of a new Bishop, His Grace Bishop Antony (secular name, Fr. John Scharba), as titular Bishop of New York and Vicar to the Metropolitan to the Ukrainian Autocephalous Orthodox Church in matters of special behest.

On Saturday, October 5, His Beatitude Metropolitan Mstyslav was the principal celebrant of the Ceremony of Episcopal Nomination. He was assisted in this by His Grace Archbishop Constantine of Chicago and His Grace Archbishop Wolodymyr of London, England. The Consecration of Archimandrite Antony occurred on Sunday, October 6 in Saint Andrew Memorial Church, in the Center of the UAOrthodox Church of the USA, South Bound Brook, New Jersey. A large number of faithful and many clergy journeyed by land and air to witness this extraordinary event. They came not only from various parts of the USA, but also from Canada.

His Beatitude Metropolitan Mstyslav was the principal celebrant of the Consecration. He was assisted by concelebrants, Archbishop Constantine and Wolodymyr. Clergy concelebrants of the Liturgy were: Very Rev. Andrew Beck, Vice

Chairman of the Metropolitan Council; Very Rev. Artemy Selepyna, Co-pastor of the Memorial Church; Very Rev. Mychajlo Borysenko, President of the Consistory of the UAOrthodox Church of the USA; Very Rev. Stephen Hankevich, pastor of St. Vladimir Parish, Parma Ohio; Very Rev. Dr. Semen Hayuk, pastor of St. Michael Parish, Uniondale, N. Y.; Very Rev. Frank Estocin, pastor of the Metropolitan's Cathedral of St. Vladimir, Philadelphia, Penna; Very Rev. Paul Hrynysyn, Vice Chairman of the Consistory; Very Rev. John Nakonechny, pastor of Holy Ascension Parish, Maplewood, N.J., and Protodeacon Volodymyr Polishchuk and Deacon Eugene Meschisen. Responses were solemnly rendered by the Memorial Church Choir under the direction of Taras Pavlovsky. Prior to the conclusion of the Consecration Liturgy, His Beatitude Metropolitan Mstyslav, before presenting the Episcopal Pastoral Staff to the newly-consecrated, addressed Bishop Antony and reminded him of all the difficulties encountered in archpastoral service to God and people, especially those difficulties encountered by a Bishop who belongs to the Ukrainian Orthodox Church — a Martyred Church. In his address, Metropolitan Mstyslav stated, among other things, the following:

„During yesterday's Vesper Service and during today's Holy Liturgy, I fervently and sincerely prayed for you, Father Bishop: I prayed that the Lord Almighty — the Ruler of human hearts, strengthens your heart with a firm love for the Native Church, the Church of our fathers and forefathers, the Church of your father. I prayed that your heart and mind would, until the end of your life, preserve, without reservation, devotion to the Martyr-Church, the Church which, in accordance with the prophetic vision of the Holy Apostle, Saint Andrew the First called, enlightened the lands of Europe and Asia with the light of Christ.

My soul will, even beyond earthly constraints, be extremely pained, if you, Bishop, should cause the weakening of our Church by disregarding her traditions, especially in matters of liturgical services, by abandoning the Ukrainian language which has already occurred in several of our Parishes in the USA.

Father Bishop! For over forty years of my episcopate, the Lord has deigned me to bear witness to the entire world that an absolute majority of our people, wherever fate has settled them in this cruel century, forms an integral part of the Holy Ecumenical Orthodox Church. In my relationship with the Ecumenical Patriarchate and other Patriarchates (obviously with the exception of the Moscow Patriarchate which in every way is inimical to us), and with autocephalous regional and national Orthodox Churches in the world, I have continually stressed the edifying and unifying property which the Ukrainian language always had and has even now in the life of our Church. When dur-

ing often long and sleepless nights, I contemplate the future of our Church, I implore the Lord who is all powerful to, above all, preserve us from disregarding His greatest gift to humanity—Language. In whatever circumstances our Church should find itself, be it in the present world, free of the Antichrist and yet mined with a frightful arsenal of nuclear weapons, may there echo continually in our Churches beyond the unfortunate Fatherland, the “Viruju” and the “Bozhe Velykyj Yedynyj” which unite all. Only then, Father Bishop, will we Bishops acquire the strength to proclaim with correctness the Word of Christ's Truth”

In the afternoon of Sunday, Oct. 6th, the Consistory hosted a Consecration Banquet in the Home of Ukrainian Culture, South Bound Brook. The banquet was organized by a special committee chaired by Very Rev. Paul Hrynshyn and banquet toastmasters, Messers W. Pastuszek and P. Hursky. The main address was delivered in Ukrainian and English by the newly-consecrated Bishop Antony. The banquet festivities were concluded by a concert in which Prof. Raphael Wenke, violin soloist, Oksana Bryn, renowned singer and music teacher and Zina Staroshchak, a young singer participated.

BISHOP ANTONY'S ADDRESS ON THE OCCASION OF HIS NOMINATION TO THE OFFICE OF BISHOP

Your Beatitude Metropolitan Mstyslav, Your Grace Archbishop Constantine, Your Grace Bishop Wolodymyr, my dear Rev. Fathers — brothers in Christ, my dearly beloved brothers and sisters all gathered here in this beautiful House of Worship under the protection of St. Andrew the Apostle, the First-called, and founder of Christ's Church in Ukraine:

My mind and soul are full of questions as the ancient process of consecration begins here this evening. How can a wordly eye understand what can be seen at this very moment? How can a wordly mind comprehend what is being performed at this very hour? What a miracle is taking place as I experience these events. There I was, care-free, walking, working, playing and suddenly God seized me and I heard His voice abruptly — His voice calling me to give the oath that I would live for Him only. I am amazed and overcome that God Himself has bent down in order to embrace me — an unworthy, poorly endowed, and the weakest of beings — to give me shelter under His wing, first at my ordination into the Holy Deaconate and Priesthood thirteen years ago, then at my tonsuring into monasticism a brief five months ago and now as I am nominated to the Episcopacy of His Holy Church on earth.

I hear a call to move beyond the walk I have taken in this world along all the black asphalt. I feel compelled to take control of my life which

Bishop Antony, Archbishop Constantine, Metropolitan Mstyslav and Archbishop Wolodymyr during Liturgy of Consecration

is to often guided by thousands of traffic lights — a life in which I very often was not able to see Him who sends out the true Light, Him who makes the sun to rise, who makes the dawn break, in the light that is the source of our salvation, the one who lights the whole universe. I long to bask in the light that shines forth from the empty tomb following the Resurrection. I no longer want to listen so intently to the sound waves in the air, so intently that I cannot hear Him who calls out, “He who thirsts, let him come unto me and drink.”

The wordly eye and the wordly mind of this servant of Christ began to understand the meaning of such moments in the life of the Church as consecrations only when I began to focus on heaven: on the Kingdom of God rather than on what I saw and lived on earth. As I find myself before the consecration — the Church's celebration and not my own — I realize that there is very little human involved in the sequence of events that surround me. It is as if heaven has invaded this space and the human will and Divine Grace are united. Heaven descends and earth ascends. I think, in the weakness of my humanity that I offer myself to God, but in reality He makes a gift of Himself to me and I am bathed in His Grace and in His light.

I invite that gift. I invite Christ to enter into my innermost thoughts and to change them so that I can live in unity with Him and become worthy of dwelling with the saints who have given themselves so completely over to Him, for the greatest event in the history of a soul is precisely when it is given over to Christ! How can one worthily tell of the beauty of such a moment.

I certainly have not to this point in my life given myself completely over to Him. I have not rushed to put on the mantle of Bishop. But today I do rush to Christ our Lord as fast as my feet can carry me. The Shepherds saw Him as an In-

fant in the manger and worshipped Him. The three disciples at the Transfiguration mountain saw only a small flash of His Glory and fell down, not being able to face His Light. Paul felt His presence and was blinded. The old prophet saw the Infant in his mother's arms and asked to die because he felt his purpose in life was ended. For what else can a man live, if not to see Christ? I bow my head before Him this day. I hide myself in His shadow. I lower myself that He might be magnified. I marvel at the union that takes place now as I enter into the office of successor to the Apostles. I take my oaths of faith which will ascend into heaven and will be written before God in the Book of Life and I pray that the knowledge of the love of Christ and of His teachings will descend from my mind to my heart and be the sole governing factor in all I say and do.

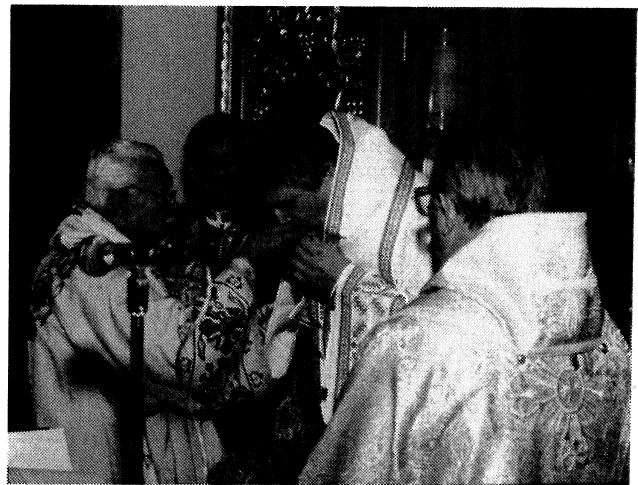
I know the road I now begin to travel will be difficult.

Those other successors to the Apostles — the Hierarchs gathered here this evening can testify to the fact that to wear the mantle of Bishop of Christ's Church is no easy task. And most especially is it difficult in our Holy Ukrainian Orthodox Church under the circumstances she finds herself in. I ask you all to think about those circumstances tonight, my beloved family, fellow clergy and friends. Think about the treasure that is the Ukrainian Orthodox Church in this secular society in which we live. Think about the history of this Church which in just three short years will commemorate her 1,000th anniversary of existence for the glory of God on High. This ancient Church has been known to this young nation of ours for only the last 60 to 70 years, but she is well-known, in spite of all that she has had against her throughout those 997 years of existence. The mere fact that she does exist today is, as His Beatitude, Metropolitan Mstyslav said recently, a miracle of God.

One can look back over the history of this beloved Church and see time after time the attempts to weaken her, to inhibit her growth, to destroy the treasure completely. It is not difficult to uncover the hidden deeds of so-called "men of God" who have sought to destroy this Church, by burning her houses of worship, by slaughtering her clergy and faithful, by forcing the faithful to "convert" to other faiths, by forging political unions which they funded and directed. One can study the history of the Ukrainian Orthodox Church and see how many times she was actually sold to the highest bidder by those who surely sold their souls along with her. And today, in 1985, we still know those who live right here in this nation of freedom, a nation which prides itself on the right for every people to worship as it chooses, we still know those who want nothing more than to see this Holy Church, her Bishops, her clergy, and her faithful simply disappear so that their consciences might be eased or their de-

sires for domination can be realized.

God, through what I must believe is the guidance of the Holy Spirit, for if I do not, then I **could never accept the honor, He has seen fit to place** me as successor of the apostles, as Bishop of this Holy Ukrainian Orthodox Church in the USA. I accept that honor, but when I look at the great and holy men who have preceded me in his office and their accomplishments for his glory — in Ukraine and throughout the world — I shudder at how weak and ill-prepared I feel. I fear for my salvation if I am unable to live up to the responsibilities and demands of the office. St. John Chrysostom wrote as he was asked to take the office of Bishop: "I know my own soul, how feeble and puny it is: I know the magnitude of the ministry, and the great difficulty of the work; for more stormy billows disturb the soul of the Bishop than the gales which disturb the sea... This

Metropolitan Mstyslav Vests Bishop Antony in the "Panagia" - Icon of the Mother of God worn by a Bishop.

priestly office is indeed discharged on earth, but it ranks amongst heavenly ordinances; and very naturally so: for neither man, nor angel, nor archangel, nor any other created power, but Christ Himself, instituted this vocation, and persuaded men while still abiding in the flesh to represent the ministry of the angels. Wherefore, the consecrated priest ought to be as pure as if he were standing in the midst of the heavens themselves in the midst of those (angelic) powers." I confess my impurity — in word, in deed, in thought — to you all who gather before God this day. I beg for your prayers that God will look beneath this thin layer of skin that stands before you to find what is good in my heart and soul and build upon it so that I am able to serve Him and our Holy Church with honor and with humility all the days of my life.

I make a solemn promise to you before our Lord and Saviour Jesus Christ, the Mother of God

and Ever-Virgin Mary, and all the Saints that I will do my best to follow in the footsteps of Christ Himself, of His Holy Apostles, and of all the truly spiritual, holy, and God-fearing amongst those who have preceded me as Bishops of our Holy Ukrainian Orthodox Church. I promise to preserve the authenticity of the Holy, Universal and Apostolic faith as handed down through generations of our forefathers and to be ever vigilant in overseeing the spiritual, moral and temporal development of our Church. I promise to protect and defend to my dying breath the great treasure which is the Ukrainian Orthodox Church from all who would attempt to discredit or destroy her. To in any way or to any degree diminish the value of this treasure in the eyes of God would rank amongst the most monstrous of sins. I pray for a faith so strong that the Church — the gift of God to the Ukrainian nation and to the world — will stand so firmly upon it that in the words of our Lord, "the gates of hell shall not prevail against it." (Matt. 16:18)

I pray that the joy of each and every one of you gathered here today is as great and complete and all encompassing as is mine, and I ask that you pray most fervently for the enlightenment of my mind in the Holy Spirit and for the salvation of my soul in Christ as I shall pray for you all each and every day that the Grace of our Lord and Saviour Jesus Christ, the Love of God the Father, and the Fellowship of the Holy Spirit will be with you always.

CONSECRATION BANQUET REMARKS OF HIS GRACE BISHOP ANTONY

Your Beatitude Metropolitan Mstyslav, Your Grace Archbishop Constantine, Your Grace Bishop Wolodymyr, Rev. Fathers and Pani - Matky, my Dear Brothers and Sisters in Christ.

Glory to Jesus Christ!

As I stand here before you in the first few hours of my episcopal service to Christ's Holy Ukrainian Orthodox Church I recall a statement once made to the Ukrainian Orthodox League by His Beatitude of blessed memory, Metropolitan John Theodorovich. He said: "God gave us human beings a great gift. Only in humanity can we find evidence of this gift. It is the gift of constant dissatisfaction. We human beings are never completely satisfied with what we are or with what we have achieved. We always try to become better, to do more, to find ways to the new efforts, aims and achievements. This is a most precious gift deep within us all. The roots of any human progress are formed by this divine gift and it is the stimulating cause of our striving further and further on." In the midst of the almost overwhelming and all encompassing joy that I feel and share

Metropolitan Mstyslav places the Mitre on newly Consecrated Bishop Antony.

with you today, I also experience this other gift of God, this dissatisfaction deep within my soul. Today I have deep desire to be so much more than I have been to this point in my life. Today I feel stimulated by the Holy Spirit, as those first apostles must have felt when the Holy Spirit descended upon them at Pentecost. I have a dissatisfaction with things as they are in my life and want to go out into the world to achieve marvelous successes in the name of Christ and for Christ. My prayers, this day, are that within each of you also, at this very moment, the stirrings of God's gift of dissatisfaction are felt — not for the person next to you or for those high up in church authority — but for you, yourself.

We stand on the threshold of the celebration of the 1,000th anniversary of the existence of this Church blessed by God. This Church, this treasure, as His Beatitude Metropolitan Mstyslav so often and so appropriately states it, this treasure called the Ukrainian Orthodox Church, has been gifted to the Ukrainian Nation and to the world by God. St. Andrew, the First Called of the Apostles, stood on the hills overlooking the site of the future great city of Kiev and predicted that it would be the site of hundreds of churches and thousands of faithful devoted and committed to Christ. Thanks to the efforts of St. Olga and her grandson, Prince and St. equal to the Apostles, Volodymyr, most certainly guided by the Holy Spirit, this vision came true. We, who gather here today, are the inheritors of the unbelievably and almost unfathomably rich heritage and legacy which has been handed down from one generation to another. We are entrusted with that legacy — before God himself — and bear the tremendous

responsibility of handing it down intact and enriched to those who will follow us into the second Millennium of our existence.

To me that is an awesome thought, and has become even more awesome to me after the events that take place this very day. I ask myself: "What have I done to fulfill the responsibility that I bear in this matter?" I answer myself, in my dissatisfaction: "Not enough." I ask each of you: "What have you done to fulfill your responsibility in enriching the Legacy?" I hope you will answer in the same sense of dissatisfaction that God has planted within you — "Not enough." I look toward the future of our Church here in the United States and throughout the world and I see so many possible areas of activity and need that I wonder if we have it within us to live up to our responsibility to any great degree at all.

After I look ahead, however, I take the time to look back. The first place I looked was at the early Church as we can see it in the Book of Acts of the New Testament. There I find what might be called the ideal Church. Imagine the difficulty of life as a member of the community called the Christian Church in those days not long after Christ's Ascension — the persecution, the suffering, the martyrdom. And yet, in spite of all the difficulty it faced, the Church of Christ had marvelous success. The reasons for such success can be found only in the fact that this early Church was a praying Church, it was a Church which faithfully preached the good news of Christ's Resurrection and the Salvation it offers to all, it was a Church filled with the Holy Spirit, it was a giving Church, and it was a united Church. It was a Church, composed of people who were giving their all, their very lives if necessary, toward fulfilling the responsibility they were charged with. It was a Church that had a living mission to the world.

After I looked at the ideal Church at the beginning of its existence, I looked down the road of time almost 1,000 years — to the year 988. At that point I saw Sts. Volodymyr and Olga accepting for that great Ukrainian Nation the faith preserved for them by those we read about in the Acts of the Apostles. Here I saw in this infant Church the same characteristics of the ideal Church of those apostles. I was a Church that experienced many immediate and marvelous successes. It also was a praying Church, a witnessing Church, a Spirit-filled Church, a giving Church and a united Church. Because it possessed all these qualities of the ideal Church, it reached the people of the nation. It grew by leaps and bounds and became the center of Christian life throughout the Slavic world and the source of strength and assistance to the entire Christian world of its day. Great were its cathedrals; even greater were its monasteries filled with hundreds of thousands of inhabitants — both men and women — 5,000 in one alone; great and most influential were its

theological academies, which provided the foundation, in the name of Christ, for future generations to build upon. This was a church with a living mission to the nation and to the world.

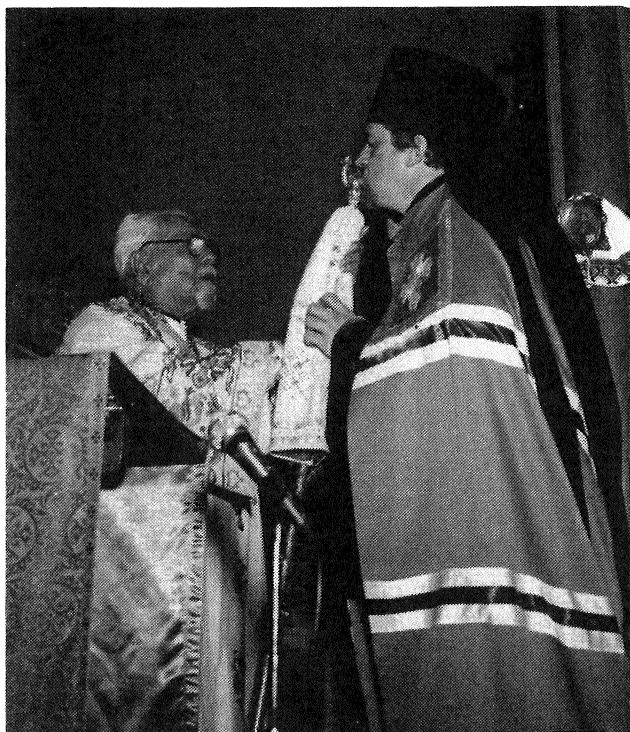
Today, as we stand on that threshold of the Millennium of that Church's existence I look seriously at it. Can we call her also an "Ideal Church"? Did the Apostles and the first fathers of the early church feel that theirs was an "Ideal Church"? Sts. Vladimir and Olga, Antony and Theodosius, Petro Mohyla, could they have answered "yes" theirs was an "Ideal Church"? I would wager that they most certainly, feeling within themselves the stirrings of the gift from God of dissatisfaction, would have answered with a firm: "No!" To that question asked earlier: "What have you done to fulfill your responsibility before God?", they

Metropolitan Mstyslav Blesses the Faithful during Liturgy of Consecration

would most certainly have answered, "Not enough." All they did seemed to be insufficient. The world in which they lived seemed to be ignoring the message they delivered. The successes they experienced seemed to be, at best, temporary. And yet, what they accomplished was the preservation of the faith intact, and enriched, for you and for me.

Under the circumstances in which we live today we also experience many of the same frustrations, the same insufficiencies, the same ignorance of God's word that those who came before us ex-

Bishop Antony receives the Symbol of his Office - the Episcopal Staff from Metropolitan Mstyslav

perienced. Let us not become discouraged, for we, too, have a living mission. Christ stands just as close to our sides and the Holy Spirit lives within each of us just as they did in the aerly Church, and at the foundation of the Ukrainian Orthodox Church.

Let us enter into the second Millennium of that Ukrainian Orthodox Church and the third Millennium of the Christian Church as a whole as His Grace Archbishop Constantine phrased it, as "co-creators" with God — creators of His love, peace, understanding of one another, enrichment of our legacy with what each of us individuals can of ourselves contribute.

I am the new Bishop of the Church, but I confess to you that I am probably the weakest amongst you in most every way. I have been told over and over again during recent times and by various individuals of how much will be expected of me in the days, months and years ahead. Alone, however, I can accomplish nothing. Together, all of us can work miracles in a world that seems to deny the possibility of miracles. Each of us has something to offer in God's work, I call upon you as I enter a new phase of my life to offer yourselves freely. Let us be perseverent in our community prayer. Let us preach first and foremost the Resurrection of our Lord and Saviour Jesus Christ as the salvation of the world. Let us permit the Holy Spirit to guide and strengthen us when all our simple human efforts seem fruitless. Let us give of ourselves to one another and to who thirsts, welcoming the stranger in our midst, clo-

thing the naked, visiting the sick and going to those in prison, as servants of Christ - until the giving hurts. And finally, let us be firm in our resolve to rema'n united in all our efforts. In my confession of faith prior to the consecration this morning was the expression that in the Church there is no room for quarrels, for divisions. Christ tells us: "By your love for one another will they know that you are my followers." Because of that love and because of the joy visible in our unity will they — the non-believers — not only know us, but want to be part of us and help complete our living mission.

May a newly consecrated Bishop standing at the threshold of the third millennium of Ukrainian Orthodoxy and the fourth Millennium of the entire Church of Christ look back on history and see ours as an "Ideal Church."

**

I express my most sincere gratitude to all of you who have gathered here at this feast today in honor of the Church's celebration of a consecration. Most of you have expressed to me the warmest of personal greetings and have, most importantly, taken the time to remember me in your prayers as I have prepared for this day. I ask your continued vigilance in those prayers for the salvation of my soul. I need them more desperately than you will ever comprehend. As I stated last evening during the Narechennya, in the weakness of my humanity, I have been so bold as to think on many occasions each step of the way to this day, that I am offering myself as some sort of sacrifice or gift to God, but, in reality, it is He who offers Himself to me — so freely and so overwhelmingly. I am bathed in His grace at this moment and it is wonderful. I pray that your joy is so all-encompassing as is mine and that it lives within all of us through the years as we work together in His name and for His glory. May He bless us all.

METROPOLITAN MSTYSLAV INSTALLS BISHOP ANTONY AS BISHOP OF NEW YORK

Sunday, November 10th, St. Vladimir UO Cathedral, New York City, was the scene of the solemn installation of His Grace Bishop Antony as Bishop of New York. The solemnities began with the celebration of an Archpastoral Divine Liturgy by His Beatitude Metropolitan Mstyslav, Primate of the Ukrainian Orthodox Church of the USA and Diaspora, and His Grace Bishop Antony. Concelebrants were, Very Rev. Volodymyr Bazylewsky, Cathedral Pastor, Very Rev. Constantine Kalinowsky, Rev. F. Tamburello, Protodeacon Volodymyr Polishchuk and Deacon Eugene Meschisen. Seminarians Jurij Hiltajczuk and Taras Rudenko served as assistencia. Responses were rendered by the Cathedral Parish Choir under the direction of majestro Mykhajlo Lev.

The Tomos of the Sobor of Bishops of the Ukrainian Autocephalous Orthodox Church, assigning Bishop Antony to St. Vladimir Cathedral was

read in Ukrainian by His Beatitude Metropolitan Mstyslav. The English language document was then read by Deacon Eugene Meschisen. Following the reading of the Tomos, His Grace Bishop Antony expressed his gratitude to Metropolitan Mstyslav and the Sobor of Bishops for favoring him with the august mission of episcopal service to our Native Church and devout Ukrainian people.

His Beatitude Metropolitan Mstyslav then addressed His Grace Bishop Antony. In his homily to Bishop Antony, His Beatitude stressed the important role which the New York Cathedral Parish played in the life of our Church in the USA, especially after the end of WW II, during the pastorate of Very Rev. Father Lev Veseiovsky of blessed memory. At the conclusion of His Beatitude's homily, Protodeacon V. Polishchuk intoned the "Mnohi Lita" (Many Years) for Metropolitan Mstyslav and Bishop Antony. The cathedral choir responded in kind to the intonation.

After the liturgical celebration, a festive banquet, hosted by the Cathedral Parish Board of Administration and the Sisterhood, was held in the church hall. After words of greeting and welcome by the Cathedral's Pastor, Very Rev. V. Bazylewsky, His Beatitude Metropolitan Mstyslav delivered the invocation and blessed the meal. Serving as Toastmaster for the banquet was Mr. I. Kuravsky, chairman of the Parish Board of Administration. During the banquet, representatives of various community organizations greeted Bishop Antony. Consistory greetings were conveyed by Mr. Thomas Burka, who wished Bishop Antony God's love, health and success in his archpastoral work.

An exceptional touching moment in the program was the presentation of the "St. Volodymyr Symphony" to His Beatitude Metropolitan Mstyslav by the author Mychajlo Lev who composed this musical work in commemoration of the Millennium of the Baptism of Ukraine. The opus presented to His Beatitude, contains the following dedication:

"On the threshold of the Millennium of the Baptism of Ukraine, we present this our gift, "The St. Volodymyr Symphony" in profound Christian humility to the Ukrainian Orthodox Church of the USA and the Church's Primate, His Beatitude Metropolitan Mstyslav. Mykhajlo Lev, Composer, Mitred Protopriest Volodymyr Bazylewsky, Cathedral Pastor, Ivan Kuravsky, Chairman of the Cathedral Parish Board of Administration and the parishioners of St. Vladimir Cathedral. Artistic design by Anatolij Honcharen. New York, November 1, 1985 AD."

Moved by this precious gift, written by the composer M. Lev on the occasion of the Millennium of the Baptism of Ukraine and dedicated to the Holy Great Prince Saint Vladimir, Metropolitan Mstyslav embraced the author and thanked him for his work and his gift to our Church. Metropolitan Mstyslav assured those present that he would do everything possible to see to it that this

opus is printed as soon as possible and appear in the libraries of the world. His Beatitude then snared with those present the joys and sorrows experienced in the daily life of our Church in the free world. Despite constant attempts on the part of Soviet agents to introduce unrest in the life of various segments of our Church in countries in which the Church is found, the most pressing problem in our Church's life in the free world is the lack of priests. His Beatitude then informed those present that with a view to rectifying the problem, he has judged it opportune to entrust His Vicar, Bishop Antony with the responsible position of Provost of St. Sophia Seminary. His Beatitude also noted that despite all difficulties and hindrances, our Church fulfills its apostolate with honor and represents our devout Ukrainian people beyond the borders of Ukraine with dignity and authority. As evidence of this, His Beatitude cited among other things the invitation he received from President R. Reagan to meet with the President and leading representatives of Churches and religious denominations in the USA. This meeting occurred in the White House on Friday, November 8, 1985. The festivities were concluded with an address by Bishop Antony who expressed his gratitude to all for their greetings and gifts on this occasion. May God grant him good fortune as he begins his difficult journey of archpastoral service.

СЛОВО ПРЕОСВЯЩЕННОГО ВЛАДИКИ АНТОНІЯ ПІД ЧАС НАРЕЧЕННЯ

Блаженніший Владико Митрополите, Високопреосвященніший Владико Константине, Преосвященний Владико Володимире, Високопреподобні Отці — собраття у Христі, мої улюблені брати і сестри — зібрані сьогодні в цьому чудовому Храмі Св. Апостола Андрія Первозванного, основоположника Христової Церкви в Україні!

Коли зараз починається стародавній чин хіротонії-рукоположення — мій розум і моя душа сповнені питань. Чи може людське око побачити велич цієї хвилини? Чи може людський розум збагнути те, що здійснюється у цю хвилину? Чи можна повністю зрозуміти містерію Таїнства, що саме відбувається? Бо ж жив я собі безтурботно, ходив, працював, веселився, і раптом Господь покликав мене і я почув Його Голос, щоб іти за Ним і жити лише для Нього. І я зачудований і зворушений, що Сам Господь нагнувся до мене, щоб обійняти мене — недостойного недосконалого й слабосильного — щоб прийняти мене під Його крило — спершу під час висвячення мене в Дияконат і Священство тринадцять років тому, потім у часі постриження в Монашество заledве п'ять місяців тому, і зараз, коли присвячую себе Його Святій Церкві перед одержанням сану Єпископа.

Я чую в собі поклик піти далі поза втертий шлях, яким ішов досі. Я відчуваю, що мушу сам взяти керму свого життя, яким до тепер керували тисячі дорожніх світел, за якими я дуже часто не добачував Того, Хто посилав

правдиве Світло, Хто заставляє сходити сонце, Хто посилав на землю світанок, Хто освітлює цілу Вселенну. Я палко бажаю, щоб і мене оголошувало це Світло, що є джерелом нашого спасіння; Світло, що засіяло з порожнього гробу Христового Воскресіння. Я не бажаю більше надто уважно вслухатися у голоси і звуки цього світу; настільки уважно, що міг би не дочути Голосу Того, Хто кличе: „Коли прагне хто з Вас — нехай прийде до Мене та й п'є”.

Моє людське око і мій людський розум почали розуміти значення чину хіротонії у житті Церкви щойно тоді, коли я глибше зосередив свою увагу на Небо і на Боже Царство, а не на те, що бачив і чим жив на землі. Коли стою тут сьогодні перед актом хіротонії — присвяченням себе Церкві — я усвідомлюю, що це свято Церкви, а не моє особисте, бо в дійсності так мало людського є в цій послідовності подій. Це так ніби Небо зійшло і наповнило це місце, а людське бажання і Божа Благодать з'єдналися в одно. Небо спускається, а земля возноситься. Через мою людську слабкість мені здається, що це я присвячую себе Богові, але в дійсності це Бог дарує Себе мені і я огортаюся в Його Благодать і в Його Світло.

Я бажаю цього Божого дару. Я запрошую Христа, щоб увійшов у мої найглибші думки і змінив їх, щоб я міг жити в єдності з Ним і стати достойним жити із святими, які повністю віддали себе Христові. Чи це не найбільша подія в житті людини, коли вона віддає себе Христові? Чи можна належно висловити словами величність і красу цієї хвилини?

Звичайно, Я не надто квапився віддавати себе Христові. Звичайно, я не поспішав одягати єпископську мантию. Але сьогодні я спішу до Христа. Пастухи побачили Його Немовлям у яслях — і поклонилися Йому. Три ученики Його під час Преображення на горі побачили лише проблиск Його Слави і попадали ниць, бо не могли дивитися на Його Світло. Св. Павло відчув Його Присутність — і осліп. Святий старець Праведний Симеон побачив Дитятко Ісуса на руках Його Матері і попросив смерті, бо відчув, що ціль його життя досягнена. Бо для чого іншого може людина жити, як не для того, щоб побачити Христа? Я клоню перед Ним сьогодні свою голову. Я ховаю себе у Його тінь. З низую себе, щоб його возвеличити. Я тремчу із зворушення, коли з'єднуюся зараз із Ним, приймаючи це священне Таїнство і вступаючи в сан наслідника апостолів. Я складаю приречення вірності, що піднесеться до Неба і буде записане перед Богом у Книзі Життя. І я молюся, щоб свідомість Христової любови і Його Правди увійшла в моє серце і душу і стала єдиним керуючим чинником усіх моїх слів і вчинків. Я знаю, що дорога передо мною не є легкою дорогою.

Всі інші наслідники апостолів, як і Єрархи присутні тут сьогодні, можуть засвідчити, що носити мантию Єпископа Христової Церкви не є легким обов'язком, а зокрема це відноситься до нашої Святої Української Православної Церкви з огляду на обставини, в яких вона існує. І я прошу мою улюблену родину, моїх братів і приятелів застановитися над цим сьогодні. Прошу усвідомити, яким дорогим скарбом є Українська Православна Церква в цьому світському суспільстві, в якому ми живемо. Прошу подумати про історію цієї Церкви, яка ось уже за три роки відзначуватиме 1000-ліття свого існування на славу Всевишньому. Про цю стародавню Церкву наш молодий американський народ знає лише на протязі останніх 60-70 років. Але, вона добре відома, не зважаючи на всі перешкоди й труднощі, що їй прийшлося пережити протягом цих 997 років. І, як недавно висловився Блаженніший Митрополит Мстислав, вже навіть сам факт, що наша Свята Ук-

раїнська Православна Церква сьогодні ще існує, є чудом Божим.

Коли глянемо на історію нашої дорогої Церкви, то жажнемося, скільки раз-у-раз було намагань її ослабити, припинити її розвиток, або й зовсім знищити цей наш прецінний Скарб. Не трудно побачити скриті діла так званих „Божих людей”, які намагаються знищити нашу Церкву, коли спалювали її Храми, безпощадно вбивали її духовенство і вірних, примушували вірних „навертатися” на інші релігії, підробляючи фальшиві політичні з'єднання, що їх самі засновували, оплачували й ними керували. Коли дослідимо історію Української Православної Церкви, то побачимо, скільки разів її продавано тим, хто давав найвищу ціну; і як ті, що продавали Церкву, продавали разом із нею і свої мізерні душі. Навіть тепер, в 1985 році, в цій вільній країні, що гордиться своєю національною і релігійною свободою, ми знаємо таких, які нічого більше так не бажають, як те, щоб наша Свята Церква, її Єпископи, її духовенство і вірні попросту зникли з лиця землі, а вони із спокійною совістю могли б здійснювати свої бажання панувати.

Я вірю, що Господь через Провидіння Святого Духа знайшов мене гідним стати неслідником апостолів, бо якщо б я не вірив у це — я ніколи не зміг би прийняти цієї чести — стати Єпископом Святої Української Православної Церкви в США. Я приймаю цю честь, але коли я подивлюся на великих і святих моїх попередників — в Україні і в цілому світі — і на їхні осяги для Слави Бога, я здригаюся від почуття своєї слабости і малопідготованости. Я боюся за своє спасіння, якщо б я не був спроможний належно виконувати обов'язки і вимоги на висоті цього сану. Св. Іван Золотоустий, коли його запрошено прийняти сан Єпископа, написав так: „Я знаю свою власну душу, я знаю якою слабкою і кволою вона є; я знаю величну значність священства і великі труднощі цієї праці; бо бурхливіші хвилі турбують душу єпископа, ніж ті бурі, що розбурхають море... Це священне становище є вправді призначене на землю, але воно є призначенням з Неба і це цілком зрозуміло: бо ані чоловік, ані ангел, ані архангел, ані жодна інша створена сила, а Сам Христос встановив це покликання, і ще коли перебував на землі закликав до нього мужів, щоб заступали служіння ангелів на землі. І тому висвячений Єпископ повинен бути таким чистим, якби він сам (перебував) у Небі серед тих ангельських сил.” Я визнаю свою гріховність — у слові, в ділі, в думці — перед усіма Вами, зібраними тут сьогодні перед Богом. Я благаю Вас молитися за мене, щоб Господь проглянув крізь цю тонку зовнішню оболонку, що стоїть тут перед Вами, і знайшов те,

UKRAINIAN ORTHODOX WORD

P.O. Box 495, South Bound Brook, N.J. 08880

Published monthly (except for the combined

July-August and November-December issue

as the official Organ

of the Ukrainian Orthodox Church of the USA.

Annual Subscription:

United States & Canada — \$12.00

Other countries — \$15.00.

що є доброго у моєму серці і в моїй душі і на тому оснував мою спроможність і дозволив мені гідно служити Йому і нашій Святій Церкві з честю і покорю до останніх днів мого життя.

Я складаю урочисту обітницю перед Господом і Спасителем нашим Ісусом Христом, перед Його Пресвятою Матір'ю Пречистою Дівою Марією і перед усіма святими, що докладатиму всіх моїх сил, щоб іти слідами Самого Ісуса Христа, Його святих Апостолів і всіх найбільше одухотворених, достойних, святих і богобоязливих моїх попередників — Єпископів нашої Української Православної Церкви. Обіцяю зберігати правдивість Святої, Вселенської і Апостольської Віри, яку передали нам покоління наших предків; і завжди пильнувати духовного і морального розвитку нашої Церкви та її добробуту. Обіцяю до останнього мого віддиху охороняти й боронити цей дорогий скарб, яким є Українська Православна Церква, від усіх, хто намагався б її знеславити чи знищити. Бо допустити до будьякого зменшення вартості цього скарбу — було б в очах Бога одним із найстрашніших гріхів. Я молюся за віру таку сильну, щоб Церква — цей дар Божий для Українського народу і для цілого світу — стояла на ній так міцно, як сказав наш Господь, що „і сили адові не переможуть її“ („і ворота пекельні не подужають її“). (Мат. 16:18).

Вірю, що радість Вас усіх, зібраних тут сьогодні, є такою ж великою, повною і всеобіймаючою, як і моя. І я прошу Вас палко молитися за просвітлення мого розуму в Святому Дусі та за спасіння моєї душі у Христі. А я молитимусь за Вас усіх кожного дня, щоб Благодать Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа, і любов Бога Отця і спільність із Духом Святим були завжди зо всіма Вами.

СЛОВО НА БЕНКЕТІ З НАГОДИ ХІРОТОНІЇ ВЛ. АНТОНІЯ

Блаженніший Владико Митрополите, Високопреосвященніший Владико Константине, Преосвященний Владико Володимире, Високопреподобні Отці, Шановні Пані-матки, Мої дорогі Брати і Сестри в Христі!

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

Коли стою тут сьогодні перед Вами, у перших годинах мого єпископського служіння Святій Христовій Українській Православній Церкві, мені пригадуються слова бл. п. Митрополита Йоана Теодоровича, сказані до членів Української Православної Ліги. Він сакзав: „Бог дав нам, людям, великий дар. Тільки в людині зустрічаємо прикмети цього дару. Це

є дар сталого незадоволення собою. Ми, люди, ніколи не є повністю задоволені собою, чим ми стали і що ми досягнули. Ми завжди намагаємося стати кращими, досягнути більшого, знайти шляхи до нових змагань, до нової мети і нових досягнень. І це є найцінніший дар у душі кожного з нас. Цей Божий Дар є джерелом людського розвитку і прогресу, і він є стимулом нашого постійного змагання до вершин“. У моїй безмірній і все-обіймаючій радості, яку переживаю і якою ділюся з Вами сьогодні, я також відчуваю отой Божий дар, оте почуття незадоволення собою у глибині моєї душі. Сьогодні мені хотілося б досягнути багато більшого, ніж міг зробити це досі. Сьогодні я відчуваюся сповнений Святим Духом, як напевно почувалися ті перші Апостоли, коли Святий Дух зішшов був на них. Я чуюся незадоволеним собою у моєму дотеперішньому житті і я хочу вийти в світ здобувати великі успіхи в Ім'я Христа і для Христа. Я молюся сьогодні, щоб кожний з Вас у цю хвилину теж відчув поруч цього Божого дару — незадоволення, але не незадоволення сусідом чи церковними зверхниками, але незадоволення самим собою. А з тим і поштовх до покращення.

Ми стоїмо на порозі святкування 1000-літнього Ювілею існування нашої Богом благословленої Української Православної Церкви. Цю Церкву, цей наш СКАРБ, як так слушно часто називає її Блаженніший Митрополит Мстислав, подарував Бог українському народові та світові, Св. Апостол Андрій Первозваний, ставши на горах на березі Дніпра, передбачив заснування Києва — великого міста із сотнями церков і тисячами вірних, присвячених і відданих Христів. Завдяки заходам Св. княгині Ольги і її внука Св. Рівноапостольного князя Володимира, за Провидінням Святого Духа, ця візія стала дійсністю. Ми зібрані тут сьогодні, є спадкоємцями багатющої духовної і культурної спадщини, яка переходить з покоління в покоління. Нам довірено цю спадщину перед Самим Богом. І ми несемо величезну відповідальність за неї і маємо обов'язок передати її цілою і доповненою тим, які прийдуть після нас у другому тисячолітті існування нашої Церкви.

Ця думка мене тривожить, а особливо стала вона мене непокоїти після сьогоднішніх подій. Я питаю себе: „Скільки я зробив, щоб виконати покладену на мене відповідальність?“ І з почуттям незадоволення відповідаю собі: „Не досить“. Я питаю кожного з Вас: „Скільки Ви зробили, щоб сповнити Вашу відповідальність у збереженні і збагаченні нашої спадщини?“ І я надіюся, що Ви в тому самому почутті незадоволення, що Бог вселив у Ваші душі, відповісте: „Не досить“. Дивлячись у майбутнє нашої Церкви і тут в Америці і в цілому світі, я

бачу так багато можливих секторів діяльності і потреб, що я застановляюся над тим, чи ми спроможні бодай до деякої міри вив'язатись із своїх завдань.

Глянувши в майбутнє — вертаюся до минулого. Насамперед бачу первісну Церкву перших християн, як про неї читаємо в Книзі Св. Апостолів. Цю Церкву можна б назвати „Ідеальною Церквою”.

Ви знаєте, яким важким було життя перших християн в тих днях незадовго після Христового Вознесіння — переслідування, стрждання, мучеництво. Проте, не зважаючи на всі ті труднощі, Христова Церква мала величезний успіх. Причини такого успіху полягали в тому, що ця новостворена Церква була Церквою молитви, це була Церква побожна, Церква, що вірно проповідувала добру вістку Христового Воскресіння і спасіння світу. Це була Церква сповнена Святим Духом; це була жертвна Церква і це була об'єднана Церква. Це була Церква, члени якої віддавали ВСЕ, часто і своє життя, щоб виконати накладену на них відповідальність. Це була Церква, що мала живу місію — нести Христову правду в світ.

Після розгляду ІДЕАЛЬНОЇ ЦЕРКВИ перших християн у початках її існування, я звертаю увагу на час майже 1000 років тому назад, на рік 988. Тоді я бачу Св. Володимира і Св. Ольгу, що приймають для українського народу віру, яку для них зберегли ті перші християни, про яких читаємо в Діях Апостолів. І в цій новонародженій українській Церкві я бачу ті самі властивості, яка мала ІДЕАЛЬНА ЦЕРКВА часу Апостолів. І ця українська Церква мала відразу багато великих успіхів. Це була теж побожна Церква, проповідуюча Церква, одухотворена Церква, жертвна Церква і об'єднана Церква. Тому, що вона мала всі ці якості ІДЕАЛЬНОЇ Церкви, вона скоро поширилася на весь народ. Вона дуже швидко розрослася і стала центром християнського життя у слов'янському світі і джерелом сили і допомоги цілому християнському світові до сьогоднішнього дня. Вона мала величаві храми, величезні монастирі із сотнями тисяч ченців — чоловіків і жінок — (55,000 тільки в одному); знані і впливові були її богословські академії, що, в Ім'я Христа, створили основу для майбутніх поколінь. Це була Церква із живою місією для українського народу і для світу.

Сьогодні, коли ми стоїмо на порозі Тисячоліття існування цієї (Української) Церкви, я поважно над тим застановляюся. Чи можемо ми ще й сьогодні назвати нашу Церкву „Ідеальною Церквою”? Чи Апостоли і перші християни уважали, що їхня Церква була „Ідеальною”? Святі Володимир і Ольга, Преподобні Антоній і Теодосій Печерські або Петро Моги-

ла — чи вони відповіли б „ТАК”, — їхня Церква була „Ідеальною Церквою”? Я більш як певний, що всі вони, відчуючи в своїх душах присутність Божого Дару — почуття незадоволення собою — всі вони відповіли б твердим „Ні”. А на попереднє питання „Скільки Ви зробили, щоб сповнити Вашу відповідальність перед Богом?” — вони напевно відповіли б „Не досить”. Все, що вони зробили, здавалося їм невиснажливим. Світ, в якому вони жили, здавався глухим на їхнє проповідування. Успіхи, які вони осягали, здавалися тимчасовими. І все таки те, чого вони досягнули — це було збереження віри, яка цілою, непошкодженою і збагаченою дійшла до Вас і до мене.

У цих умовах, у яких ми живемо сьогодні, ми також зазнаємо багато таких самих розчарувань і перешкод, таких самих недочетів, такого самого ігнорування Божого слова, як цього зазнавали і наші попередники. Але не зневіримося, бо ми також маємо живу місію — сповнити Боже посланництво. І Христос перебуває біля нас, і Святий Дух живе в кожному з нас так само, як це було в Церкві перших християн, і як це було в часі заснування Української Православної Церкви.

Увійдімо ж у друге Тисячоліття нашої Української Православної Церкви і в третє Тисячоліття Вселенської Христової Церкви, як за словами Архієпископа Константина, „спів-творці” з Богом — як спів-творці Його любови, миру, розуміння один одного, збагачення нашої спадщини всім тим, що доброго може внести кожен з нас особисто.

Я став новим Єпископом нашої Церкви, але я признаюся Вам, що правдоподібно я є одним із найслабших з поміж Вас. Останнім часом різні особи багато разів повторювали мені — скільки очікується від мене в наступних днях, місяцях і роках. Сам я, однак, нічого не зможу осягнути. Але разом, із Божою Поміччю, ми можемо творити чудеса, навіть у цьому світі, що заперечує можливість чудес. Кожний з нас має щось, чим може прислужитися в Божій праці. Вступаючи в нову стадію мого життя, я закликаю Вас усіх щед्रो посвятитися праці на церковній ниві. Будьмо стійкими в нашій спільній молитві. Проповідуймо в першу чергу Воскресіння нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа як спасіння світу. Дозвольмо Святому Духові бути нашим провідником і зміцнювати нас, коли всі наші людські зусилля здаються безплідними. Посвятимо себе один одному і всім людям, нагодуймо голодного, даймо напитися спрагненому, приймімо подорожного, одягнімо нагого, відвідаймо хворого і ув'язненого. Жертвуймо і віддаваймо себе аж до болю — як належить Христовим слугам. І накінець — будьмо твердими в нашому рішен-

ні залишитися об'єднаними в усіх наших зусиллях. У моєму визнанні віри перед актом хіротонії сьогодні ранком був вислів, що в Церкві нема місця на сварки, на поділи. Христос каже нам: „По любові Вашій один до одного пізнають Вас, що Ви учні мої“. Через ту любов і через радість у нашій спільності невіруючі не тільки пізнають нас, а й захочуть прилучитися до нас і допомогти нам завершити нашу живу місію.

І нехай майбутній нововисвячений єпископ на порозі третього Тисячоліття Українського Православ'я і четвертого Тисячоліття цілої Христової Церкви погляне назад у історію і побачить Українську Православну Церкву наших днів (1980-тих і наступних років), як „Ідеальну Церкву“.

Висловлюю мою найщирішу подяку всім Вам, що зібралися тут сьогодні для вашнун-

ня церковного акту хіротонії. Більшість із Вас склали мені теплі особисті вітання, а найголовніше — не забули згадати мене в своїх молитвах, коли я приготувався до цього дня. Я прошу Ваших дальших щирих молитов за спасіння моєї душі. Я потребую цих Ваших молитов більше, ніж Ви можете собі навіть уявити. Як я вже сказав учора ввечері під час Наречення — у своїй людській слабості я був настільки самовпевнений, що в багатьох випадках на дорозі підготовки до цього дня думав, що це я приношу себе в жертву чи дарую себе Богові, коли в дійсності це ВІН дарує СЕБЕ мені — і то так щедро і так необмежено. Я почувуюся, що в цій хвилині мене огортає Його Благодать, і це є дуже радісне почуття. Я молюся, щоб і Ваша радість була такою все-обіймаючою, як моя, і щоб вона жила в усіх нас на протязі багатьох років, щоб ми спільно працювали в Ім'я Христа і для Його Слави.

Нехай Він поблагословить нас усіх.

